

1

Genevieve

Baš sva moja bliža i daljnja rodbina u ovoj je kući. Odjeveni su u crno i zbijeni oko pladnjeva sa sirom i posuda sa složencima dok vode razgovore koji su svima nelagodni. Na zidu su moje fotografije kad sam bila dojenče. Svako malo netko zvecne vilicom o bocu Guinnessa ili času Jamesona da nazdravi i ispriča neku neprimjerenu priču o mojoj polugoljoj mami na skuteru tijekom brodske parade za Dan neovisnosti. Tati je neugodno i zuri kroz prozor, a ja sjedim kraj svoje braće i pretvaramo se da smo već čuli sve te stare priče o našoj majci, zabavnoj, pustolovnoj Laurie Christine West, iako je zapravo takvu nikad nismo upoznali.

„Pušili smo travu u stražnjem dijelu starog sladoledarskog kamiona na putu do Floride”, započne Cary, bratić moje majke. „Kad smo stigli negdje južno od Savanne, otraga je počeo dopirati zvuk nalik nekakvom šuškanju...”

Čvrsto stisnem bočicu vode, strahujući što bih sve mogla učiniti rukama ako budu slobodne. Odabrala sam najgori mogući trenutak za odvikavanje od alkohola. Svi koje sam danas srela pokušali su mi tutnuti piće u ruku jer ne znaju što drugo reći jadnici koja je ostala bez majke.

Razmišljala sam o tome da se ušuljam u svoju bivšu sobu s bocom bilo kojeg alkohola i da pijem dok ovaj dan ne završi. Ali još se kajem zbog posljednjeg puta kad sam posrnula.

Iako bi mi alkohol sigurno malo olakšao ovo mučenje.

Pratetka Milly vrti se u krug po kući poput zlatne ribice u zdjeli. Nakon svakog se kruga zaustavi pokraj kauča da me potapša po ruci, nježno mi stisne ruku i kaže da sam ista majka.

Super.

„Netko je mora zaustaviti”, šapne mi moj mlađi brat Billy. „Srušit će se, ima jako krhke gležnjeve.”

Draga je, ali sad već postaje jeziva. Obrati li mi se maminim imenom, pošizit ću.

„Rekao sam Louisu da smanji radio”, nastavi rođak Cary, uzbudivši se zbog priče. „Zato što pokušavam shvatiti odakle dolazi taj zvuk. Pomislio sam da nešto vučemo za sobom.”

Mama je bila bolesna mjesecima prije nego što joj je dijagnosticiran rak gušterače. Tata kaže da je stalno imala bolove u leđima i trbuhu koje je ignorirala misleći da je uzrok boli starenje, no onda je za mjesec dana umrla. Ali za mene je sve ovo započelo tek prije tjedan dana. Moj brat Jay nazvao me jedno poslijepodne nagovarajući me da dođem doma, a onda me tata nazvao rekavši da mama neće još dugo biti s nama.

Tajili su to od mene. Zato što ona nije htjela da saznam.

Nije li to strašno sjebano?

„Lupanje se čulo kilometrima. Svi smo bili pošteno napušeni, kužite? O tome se radi. U Myrtle Beachu smo naletjeli na nekog čudnog starog hipija koji nam je nabavio travu...”

Netko se zakašlje i tiho progunda sebi u bradu.

„Nemojmo ih zamarati detaljima”, kaže rođak Eddie. Rođaci si međusobno upute znalačke poglede i zavjereničke osmijehe.

„Uglavnom.” Cary opet započne, ušutkavši ih. „Dakle, zvuk se čuje, ali ne znamo što je to. Tony vozi, a vaša mama”, kaže, pokazavši čašom prema nama djeci, „stoji pred zamrzivačom s bongom iznad glave kao da će njime nasmrt prebiti rakuna ili tako nešto.”

Um mi odluta daleko od te sulude anegdote, a misli o majci ispre-miješane su i isprepletene. Tjednima je ležala u krevetu, pripremajući se za smrt. Posljednja joj je želja bila da njezina jedina kći do samog kraja ne sazna da je bolesna. Čak ni mojoj braći nije bilo dopušteno da provode duge, mučne posljednje dane njezina života pokraj njezina kreveta. Mama je, kao i uvijek, radije patila u tišini, što dalje od svoje djece. Na prvu se možda čini da je to učinila za dobrobit svoje djece, ali vjerujem da je to zapravo bilo za njezino dobro – htjela je izbjeći emotivne, intimne trenutke koji bi zbog njezine skorašnje smrti bili neizbježni, kao što ih je izbjegavala za života.

Na kraju joj je laknulo što je imala izliku da se ponaša kao da nam nije majka.

„Nitko od nas nije htio otvoriti hladnjaču i netko je vikao Tonyju da se zaustavi, ali uspaničio se jer je iza nas vidio policijsko vozilo i sjetili smo se da prevozimo krijumčarenu robu preko granice, tako da...”

Mogu joj oprostiti. Do posljednjeg je daha bila vjerna sebi. Nikad nije glumatala. Od djetinjstva nam je davala do znanja da je ne zanimamo pretjerano, tako da ni nismo imali velika očekivanja. No tata i braća trebali su mi reći da je bolesna. Kako su mogli nešto takvo tajiti od svoje kćeri, od svoje sestre? Iako sam bila udaljena 160 kilometara, trebali su mi reći, dovraga. Možda bih joj poželjela nešto reći da sam imala više vremena razmisliti.

„Naposljedku mi Laurie kaže da podignem poklopac, da ćemo otvoriti bočna vrata i da će Tony usporiti dovoljno da odbacimo na rub ceste što god da vučemo sa sobom.”

Iz gomile se prolomi smijeh.

„Izbrojimo do tri, zažmirim i otvorim poklopac, očekujući da će mi lice zapljusnuti krzno i kandže. Umjesto toga ugledamo nekog tipa kako ondje spava. Zalutao je unutra tko zna kad. Možda još u Myrtle Beachu. Sklupčao se i odlučio odspavati.”

Nisam ovako zamišljala povratak u Avalon Bay. Kuća u kojoj sam odrasla krcata je ožalošćenima. Cvjetni aranžmani i izrazi sućuti na svakom su stolu. Sprovod je završio prije nekoliko sati, ali valjda te

ovakvi događaji prate. Danima. Tjednima. Ne znajući kad je prihvatljivo reći, dobro, dosta je, vratite se svojim životima i pustite mene da se vratim svojem. Kako uopće izbaciti sroliki cvjetni aranžman visine jednog metra?

Dok Cary polako privodi svoju priču kraju, tata me potapša po ramenu i kimne prema hodniku, povukavši me u stranu. Nosi odijelo možda treći put u životu i ne mogu se na to naviknuti jer već štošta odudara od uobičajenog. Vratila sam se doma u kuću koju jedva prepoznajem, kao da sam ušetala u neku alternativnu stvarnost u kojoj mi je sve poznato, ali ipak nije. Sve je pomalo drukčije. Valjda sam se i ja promijenila.

„Trebaš mi nakratko”, kaže dok se udaljavamo od tmurne komemoracije. Stalno čačka po kravati i povlači ovratnik košulje. Olabavi ga, a potom ga tobože izravna i opet zategne, kao da ima grižnju savjesti zbog toga. „Čuj, znam da nije najbolji trenutak za načinjanje ove teme, ali moram te pitati.”

„O čemu je riječ?”

„Zanima me planiraš li neko vrijeme ostati.”

Sranje.

„Ne znam, tata. Nisam baš razmišljala o tome.” Nisam očekivala da će me tako brzo stjerati u kut. Očekivala sam da ću imati nekoliko dana da ispipam situaciju i zatim odlučim. Napustila sam Avalon Bay prije godinu dana s razlogom i vratila sam se samo zato što su okolnosti takve kakve jesu. Stvorila sam si život u Charlestonu. Imam posao i stan. Nagomilane pošiljke s Amazona pred vratima.

„Nadao sam se da ćeš nam pomoći u tvrtki. Tvoja je mama vodila ured i sve je otišlo kvragu kad je...” Tata se zaustavi. Ne znamo kako razgovarati o tome – o njoj. Kako god tome pristupili, djeluje pogrešno. Stoga zašutimo i međusobno si kimnemo da poručimo, da, ni ja ne znam, ali razumijem. „Ako ti se pretjerano ne žuri, možda bi mogla uskočiti i uvesti malo reda.”

Očekivala sam da će neko vrijeme biti u depresiji, pokušavati se suočiti s ovim i srediti si misli. Možda pobjeći i otići na pecanje ili slično. Ali ovo... Puno traži od mene.

„Što je s Kellanom i Shaneom? Jedan od njih sigurno zna više o upravljanju uredom od mene. Ne vjerujem da bi voljeli da se ubacim preko reda.”

Moja dva najstarija brata rade za tatu već godinama. Uz malu željezariju, vlasnik je i poduzeća koje se bavi isporukom kamena vrtlarima i ljudima koji se bave renoviranjem kuća. Mama se još od mog djetinjstva bavila uredskim poslovima – narudžbama, računima, isplatom plaće – tako da tata može obavljati prijava vanjske poslove.

„Kellan je moj najbolji nadzornik. Imamo puno posla na južnoj obali oko obnova nakon uragana, tako da ga trebam na gradilištu. A Shane je prošlu godinu proveo vozikajući se s isteklom vozačkom dozvolom jer nikad ne otvara prokletu poštu. Bankrotirao bih za mjesec dana kad bih mu dopustio da vodi knjige.”

Ima pravo. Volim svoju braću, ali kad su nas roditelji jednom ostavili Shaneu na čuvanje, dopustio je Jayu i Billyju da se popnu na krov s kutijom petardi. Vatrogasci su stigli kad su trojica dječaka počela praćkom bacati petarde na susjedove sinove koji su bili u bazenu. Odrastati uz dva mlađa i tri starija brata bilo je, blago rečeno, zabavno.

Ipak, ne želim se uvaliti i postati mamina trajna zamjena.

Zagrize usnicu. „Koliko dugo?”

„Mjesec, možda dva?”

Jebemu.

Na trenutak promislim, a zatim izdahnem. „Pod jednim uvjetom”, kažem mu. „U idućih nekoliko tjedana moraš početi tražiti novog upravitelja ureda. Ostat ću dok ne pronađeš nekog prikladnog, ali ovo neće biti dugoročno rješenje. Dogovoreno?”

Tata mi prebaci ruku preko ramena i poljubi mi čelo. „Hvala, malena. Spasila si me.”

Ne mogu ga odbiti, čak i kad znam da ću biti nasamarena. Ronan West možda djeluje kao tvrdoglav čovjek, ali oduvijek je dobar otac. Davao nam je dovoljno slobode da upadamo u nevolje, ali nas je isto tako iz njih izvlačio. Čak i kad je bio ljut na nas, znali smo da mu je stalo.

„Otiđi po braću, dobro? Moramo razgovarati.”

Uputi me ondje potapšavši me po leđima i izazvavši loš predosjećaj. Iskustvo me naučilo da obiteljska okupljanja nisu ništa pozitivno. Ona podrazumijevaju još više kaosa. A to je zastrašujuće jer mislim da je sasvim dovoljno to što mijenjam svoj život privremeno se vrativši doma. Kroz glavu mi prolaze misli o prekidu ugovora o najmu ili pronalasku nekoga za podnajam, davanju otkaza ili traženju plaćenog dopusta, a tata će mi naći još brdo posla.

„Hej, seratorice.” Jay, koji sjedi na naslonu kauča u dnevnoj sobi, lupne me u potkoljenicu kad mu priđem. „Donesi mi još jedno pivo.”

„Donesi si ga sam, govнару.”

Već je skinuo sako i kravatu, bijela mu je košulja raskopčana na vrhu, a rukavi zavrnuti. Ni ostali ne izgledaju puno bolje, svaki je u drugoj fazi skidanja odijela otkad smo se vratili s groblja.

„Jesi li vidjela profesoricu Grace iz osnovne škole?” Billy, koji još nije dovoljno star da pije, nudi mi pljosku, ali odbijem ga. Jay je zgabi umjesto mene. „Maloprije je stigla s Coreyjem Doucetteom. Nosi njezinog tupavog psića.”

„Brkati Doucette?” Nasmiješim se prisjetivši se. U petom su razredu Coreyju iznad usnice narasli tanki brkovi tipični za jezive serijske ubojice i odbijao je obrijati tu grozotu dok mu nisu zaprijetili suspenzijom. Plašio je profesore. „Profesorica Grace ima valjda 70 godina.”

„Mislim da je toliko imala kad je predavala meni u osmom razredu”, kaže Shane, tresući se od cerekanja.

„Znači, oni se ševe?” Craigovo se lice iskrivi od užasa. Njegova je generacija bila njezina posljednja prije mirovine. Moj najmlađi brat uskoro završava srednju školu. „Bolesno.”

„Hajde”, kažem im. „Tata želi s nama razgovarati u radnoj sobi.”

Kad se okupimo, tata opet namješta kravatu i ovratnik košulje, a onda mu Jay pruži pljosku iz koje tata otpije gutljaj olakšanja. „Prijeći ću na stvar. Prodat ću kuću.”

„Koji ti je vrag?” Kellan, najstariji, govori u ime svih nas kad plagne zbog tatina priopćenja. „Odakle sad to?”

„Sad smo u njoj samo Craig i ja”, kaže tata, „a budući da on za nekoliko mjeseci ide na fakultet, nema smisla ostati u ovom velikom, praznom prostoru. Vrijeme je za nešto manje.”

„Daj, tata”, ubaci se Billy. „Gdje će Shane prespavati kad opet zaboravi gdje živi?”

„To se dogodilo samo jednom”, progundā Shane, udarivši ga u ruku.

„Ma nemoj.” Billy ga gurne. „A što je s onim kad si prespavao na plaži jer nisi mogao pronaći svoj auto koji je bio na parking u udaljenom ni pedeset metara?”

„Hoćete li prestati? Ponašate se kao hrpa kretena. Ovdje su ljudi koji tuguju za vašom majkom.”

To nas brzo ušutka. Na minutu ili dvije smo zaboravili. Često nam se to događa. Zaboravimo, no onda nas ova čudna realnost u kojoj ništa nije kako spada brzo otrijezni.

„Kao što sam rekao, kuća je prevelika za jednu osobu. Odlučio sam.” Tata zvuči nepokolebljivo. „Ali prije nego što je stavim na prodaju, moramo je malo srediti. Malo uglancati.”

Čini mi se da ne mogu pratiti ove silne nagle promjene. Mamu smo položili u zemlju prije nego što sam se uopće naviknula na to da je bolesna, a sad moram doći k sebi i vratiti se u dom za koji sam upravo saznala da to neće biti još zadugo. Uznemirena sam, ali i dalje stojim mirno i gledam kako se sve oko mene kovitla.

„Nema se smisla iseljavati dok Craig ne ode na fakultet ujesen”, kaže tata, „tako da će prodaja malo pričekati. Ali donio sam odluku. Bolje je da što prije saznate.”

Rekavši to, iziđe iz radne sobe. Šteta je učinjena. Ostavio nas je s posljedicama njegova priopćenja, uznemirene i zapanjene.

„Sranje”, kaže Shane kao da se upravo sjetio da je ostavio svoje ključeve na plaži za vrijeme visoke plime. „Znate li koliko je pornjave i trave skriveno u ovoj kući?”

„Baš.” Uozbiljivši se, Billy pljesne dlanom o dlan. „Kad tata zaspe, iščupat ćemo podne daske.”

Dok se dečki svađaju oko toga tko će dobiti ilegalnu robu koju će možda iskopati, ja još pokušavam doći k sebi. Ne nosim se dobro s promjenama. Još se spotičem pokušavajući se nositi sa svojom preobrazbom otkad sam napustila grad.

Udahnuvši, napustim braću i iskoračim u hodnik – gdje mi se pogled zaustavi na jedinome što se u ovome mjestu nije nimalo promijenilo.

A to je moj bivši dečko Evan Hartley.